

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Tizennegyedik szám

Jeff Pippenger

2025-12-20

Tizennegyedik szám

„Isten csodálatos cselekedeteinek” történetét a „meddig még” prófétai kérdése is jelképezi. Az e két, valamint sok más jelkép által ábrázolt történelem a száznegyvennégyezer elpecsételésének idejét mutatja be. Abban az időszakban vita folyik az igaz és a sok más hamis késői eső-üzenet fölött. Csak egyetlen valódi késői eső-üzenet van. Annak a szent történetnek a cselekményszála, amelyben Isten véghezviszi az Ő csodálatos cselekedeteit, Jóel könyvének összefüggésébe van helyezve, ahol az „újbor” az egyik osztálytól elvétetik, míg a másik osztályra kiárasztatik.

Jóel könyvében van néhány ellentét, amelyet meg kell jegyeznünk. A „példázat” szó gyöke azt jelenti: „egymás mellé helyezés”, és lényegénél fogva két osztály szembeállítását foglalja magában. Korábban már érintettünk néhányat a Jóel könyvében található „ellentétek” közül, rámutatva arra, hogy a kevélység koronája, amelyet a részegek viselnek, akik Jeruzsálem fölött uralkodnak, ellentétben áll azokkal, akik a dicsőség koronáját viselik. Azt még nem mutattuk be, miként a vigasság jelképe a megszügyenülés ellentéte, ugyanakkor ellenpárja is; de így van, és ezt szándékozunk megmutatni. Az alfa és az ómega témája szintén megtalálható Jóel könyvében, és annak az elve, hogy az első a végsőt szemlélteti, Péternek az Apostolok cselekedetei könyvében elhangzott két prédikációja által is megerősítést nyer.

Az Apostolok cselekedetei második fejezete pünkösdkor, reggel kilenc órakor (a harmadik órában) játszódik, a harmadik fejezet pedig a kilencedik órában (délután három órakor), az esti áldozat idején. Az Apostolok cselekedetei második fejezetében a Péter által hirdetett üzenet egy magánlakás felső termében hangzik el, a harmadik fejezetben mondott beszéde azonban a templomban hangzik el. A két alkalmat az köti össze, hogy mindkettőben megtérésre hangzik az elhívás. Ugyanaz az üzenet, két földrajzi helyszínen, amelyek a pünkösti üzeneten belüli megkettőződés jelképét képviselik, amely az udvar és a templom között oszlik meg. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében János azt a parancsot kapja, hogy mérje meg a templomot, de az udvart hagyja ki, mert az a pogányoknak adatott.

És adaték nékem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal ott állt, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és azokat, akik abban imádják Őt. De a templomon kívül levő külső udvart hagyd ki, és ne mérd meg azt; mert adatott a pogányoknak: és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. Jelenések 11:1–2.

Így a két prédikáció megkettőződése és a két prédikáció helyszínének megosztása két hallgatóságot azonosít a késői eső számára Jóel könyvében. Az egyik hallgatóság a templomon kívüli pogányok, a másik pedig a templomban levő zsidók. Az élők ítéletében először Isten háza kerül ítélet alá, és 9/11-től a vasárnapi törvényig a templom ítéltetik meg, a vasárnapi törvénytől pedig az emberi

kegyelemidő lezárultáig a pogányok ítéltetnek meg. Ez az ítélet a késői eső idején történik, amelyről Péter azt mondja, hogy Jóel könyvében van bemutatva. Amit az udvar (a pogányok) és a templom (Isten egyháza) az Apostolok cselekedetei második és harmadik fejezetében megjelenő megosztásban jelképezett, ugyanaz a különbségtétel Jóelnál a korai eső és a késői eső között is. A korai eső 9/11-nél érkezett meg, és akkor árad ki, miközben Isten temploma ítélet alatt áll. Amikor ez a folyamat befejeződik, a késői eső kiárad az udvarban levő pogányokra.

Örüljete azért, Sion fiai, és örvendezzete az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadta nektek mértékkel a korai esőt, és aláhozza nektek az esőt, a korai esőt és a késői esőt az első hónapban. Jóel 2:23.

Jelenleg nem az a célom, hogy az öröm és a megszügyenyülés közötti prófétai különbséget azonosítsam, hanem az igevers arról tájékoztatja Isten népét, hogy „örüljete” a késői eső üzenete miatt. A késői eső üzenete prófétai örömet munkál Isten népében. Ezzel együtt a korai vagy első eső, majd azt követően a késői eső témája szemléltetése annak a megütközés kövének, amelyet félretettek, majd csodálattal szemlélték. A szegletkő jelképe, amely végül zárókövé lesz, az, ami csodálatos mind Isten, mind az Ő népe szemében.

A csodálatos kő a prófécia Alfáját és Omegáját jelképezi. Az alfa és ómega elve a prófétai alkalmazás tekintetében ismételt azonosítatja az Ő Igéjében Alfa és Ómega által, és Ő az Ige. Ezért mindaz, ami e princípiumból kijelentetett, nekünk és gyermekeinknek jelentetett ki mindörökké. Az 1863-as év a bibliai prófécia záróköve, és egyúttal a harmadik angyal időszakának záróköve is 1844-től 1863-ig. 1844 volt az alapkö, 1863 pedig annak a prófétai időszaknak a záróköve. Az 1844-től 1863-ig terjedő időszak megalapozott prófétai periódus, éppen annyira megalapozott, mint az 538-tól 1798-ig terjedő. Az a tény, hogy az emberiség nem ismer valamit, amit Isten megalapozott, nem teszi azt a dolgot megalapozatlanná!

Az előző cikket a következő szakasszal zártuk.

„Megmutattattott nekem, hogy kapcsolata Isten népéhez bizonyos tekintetben hasonló volt Mózesnek Izráelhez való viszonyához. Mózes ellen is voltak zúgolódók a kedvezőtlen körülmények idején, és ellene is voltak zúgolódók.” Testimonies, 3. kötet, 85.

1863-ban James White „bizonyos tekintetben” „Mózeset képviselte Izrael számára”.

Az 1844-től 1863-ig terjedő időszakot a Vörös-tengernél történt szabadulástól az első Kádesig terjedő időszak jelképezte. Az első Kádes az alfa, a második Kádes pedig az ómega — két negyvenéves időszakot tárva elénk, amelyek Kádeshez vezettek, és mindkettő lázadással végződött.

A prófécia Lelke a Vörös-tengeren való átkelést az 1844-es nagy csalódással hozza összhangba. A Biblia a Vörös-tengeren való átkelést a kereszttel hozza összhangba, és White testvérnő megerősíti, hogy a tanítványok csalódása a keresztnél az 1844-es nagy csalódás előképe volt. Az Úr akarata az volt, hogy közvetlenül az Ígéret Földjére vonuljanak be, és az Ígéret Földjére való belépés földrajzi jelzőpontja Jerikó volt, amely az a hely, ahol 2025 decemberének e második hetében a régészek éppen most tárták fel az ősi Jerikót — csak hogy megdöbbenésükre azt találták, hogy az ott

felfedezett leomlott falak mind kifelé dőltek le, nem befelé, ahogyan ostrom idején mindig történik. Az ókori ostrom során a falakat leverték, és befelé, a város belseje felé döntötték. Jerikóval azonban nem így történt.

A nép tehát felkiáltott, amikor a papok megfújták a kürtöket; és lőn, hogy amikor a nép meghallotta a kürt szavát, a nép nagy kiáltással felkiáltott, a kőfal pedig leomlott maga alatt, úgyhogy a nép felment a városba, ki-ki egyenesen maga előtt, és bevették a várost. Józsué 6:20.

A régészek élelemmel teli edényeket is találtak, ami arra utal, hogy amikor a falak leomlottak, nem egy hosszú, elhúzódó ostromról volt szó. Ez arra a régészcsoporthoz belül felmerült kérdésre is választ adott, hogy a Jerikó bukásáról szóló bibliai feljegyzés miért úgy írja le, hogy egy dombon vagy feljárón „mentek fel” Jerikóba; ma már tudják, hogy ez akkor keletkezett, amikor a falak kifelé dőltek le.

Az első akadály, amely a Megígért Földre való belépést jelezte, Jerikó volt, a befolyás és a gazdagság városa. Jerikó 1863, és Jerikó a bibliai prófécia tárgya, nem csupán a vasárnapi törvény időszakának szemléltetéséért, hanem bukásával és felemelkedésével összefüggésben is. Jerikóra sajátos prófétai átok is kimondatott. Józsué átkot mondott arra az emberre, aki újjáépíti Jerikót, és ezáltal megjelölte, hogy az a férfi, aki újjáépíti Jerikót, elveszíti legkisebb és legidősebb fiát e megátkozott város újjáépítése során. Az egyik fiúnak az alap lerakásakor kellett elvesznie, a másikkal pedig a kapu felállításakor. Az a prófécia beteljesedett, és beteljesedésének feljegyzése meg van írva a Bibliában, így Jerikó megalapozott bibliai jelképpé vált.

Történelmi pusztulásában és prófétai átkában, valamint ama prófécia történelmi beteljesedését követően, három tanút találunk, akik Jerikóról szólnak 1863-ban. E három bizonyágtétel mindegyikét 1863-ra kell alkalmazni. E három tanú együtt áll, miként prófétai értelemben három Mózes áll együtt a maguk negyvenéves időszakainak végén. E negyvenéves időszakok egyike világosan a millérita történelemmel áll összhangban, megállapítva, hogy Mózes mindhárom ábrázolása minden egyes negyvenéves időszak végén 1863 történelméhez igazodik — a harmadik angyal történelméhez.

Mózes negyven évének ama három tanúbizonysága közül kettő Kádesnél ér véget; a negyven év harmadik lezárása a Jordán folyó volt, a második pedig a Vörös-tenger. Az első negyven év lezárása Mózes Egyiptomból való menekülése volt. Mindhárom Egyiptomból való menekülést ír le, Ábrahám Egyiptomban való szolgaságra vonatkozó négyszázharminc éves prófécijának beteljesedéseként.

Mózes három negyvenéves időszaka, amelyeknek lezárulásai (zárókövei) Egyiptomból való szabadulás előképét jelentik, beteljesedései voltak Ábrahám fogságra és az egyiptomi szolgaságból való megszabadulásra vonatkozó prófécijának. Mint Ábrahám szövetségi ígéretének megjövedő szabadtőze, maga Mózes is azzal kezdte, hogy kimentetett a vízből, amint a neve is jelenti. Ezt követően Mózes Isten népét a Vörös-tenger vizein át vezette, majd azután a szabadulás partjához, amelyet a Jordán folyó jelképezett. Mózes életének alfája a Nílus vizéből való megmenekülés volt, ómegája pedig az a szabadulás, amelyet a Jordán folyó vize jelképezett.

Mózes életének alfáját a neve és szülei által meghatározott tapasztalat szemlélteti: istenfélő szülei tudták, hogy a gyermek halálra volt ítélve, miként ő maga negyven évvel később is az lett az egyiptomi megölése után. Istenfélő szülőkként, akik tudták, hogy fiukat meg kell menteni a halálos ítélettől, számára bárkát készítettek, amely a héber világból az egyiptomi világba jutott át, miként Mózes is negyven év végén elhagyta az egyiptomi világot a héber világért.

Mózes megismételte Noé történetét a vízből való megmenekülésében. Mózes legelső említése mint Ábrahám négyszázharminc éves szövetségi próféciájának „szabadítója” annak a történetnek a megisméltése volt, amelyben Isten szövetségre lépett az emberiséggel, és ezáltal Ábrahámnak a kiválasztott népre vonatkozó szövetségi próféciáját összekapcsolta az egész emberiségnek adott szövetségi ígérettel. Ez a keresztséget jelöli Mózes csecsemőként való átadásában a fáraó leányának, mert a halált a szülők cselekedete ismerte el, az eltemettetést a vízen úszó bárka jelképezi, a feltámadás pedig a fáraó leánya.

Mózes élete Noé bárkája keresztségének előképével kezdődik. Ez tehát azt jelenti, hogy Mózessel kezdettől fogva a „8”-as szám kapcsolódik össze, mert szövetségi kapcsolatának gyökere a Noé szövetségéből eredő „8”-as számban kezdődött, és az ő feladata volt a körülmetélés szertartásának bevezetése a „nyolcadik” napon. Ezután próbára tétetett, és éppen ebben a szertartásban vallott kudarcot. Mózes élete egy keresztséggel kezdődik, és negyven évvel később egy halál (egy egyiptomié) következik, amely azt a pontot jelöli, ahol az egyiptomi Mózes meghal, és szigorúan Ábrahám fiává lesz. Mózes első negyven évének kezdetét és végét egy keresztség jelképezi. Az első a héberből egyiptomivá való átmenetet, az utolsó pedig az egyiptomiból héberré való átmenetet azonosította. Negyven évvel ezután Mózes a Vörös-tenger keresztségén viszi át Isten népét, útban a Jordánnál való keresztség felé, amelyhez ő maga soha nem jutott el.

Isten népe Józsué vezetése alatt Mózes nélkül lépett be az Ígéret földjére, mert ő közvetlenül azelőtt halt meg, hogy a Jordánon való keresztséghez érkeztek volna. Mózes azt mondta, és Péter megismételte, hogy az Úr, a te Istened, Mózeshez hasonló prófétát támaszt. Az a próféta, akit Mózes előképezett, Krisztus volt, és Ő munkáját pontosan ott kezdte meg, ahol Mózes abbahagyta. Munkáját a keresztségénél kezdte meg, és az a keresztség pontosan azon a helyen történt, ahol Józsué megkeresztelte az ősi Izráelt, amikor átkeltek a Jordánon az Ígéret földjére. Az evangéliumok arról tudósítanak bennünket, hogy János Bethabarában keresztelt, amely az átkelőhely, és „kompátkelőt” jelent.

A Vörös-tenger Egyiptom lázadásának jelképe, és e gondolatmenetben Mózes prófétai bizonyoságtételét igazként azonosítja. A Nílus folyótól a Vörös-tengerig (amelyet olykor folyónak is neveznek), és onnan a Jordánig. Mózes, akinek neve azt jelenti: „a vízből kimentett”, bizonyoságtételét a szabadítás vizénél kezdi és ott is fejezi be, és e vizek mindegyike az imádók két osztályát nyilvánítja ki.

Mózes első negyven éve az első angyal üzenetét jelképezi, a második negyven év a második angyalét, a harmadik pedig a harmadikét. A három angyal mindegyike sajátos prófétai jellegzetességekkel bír; így például mindhárom üzenet az első üzenetben van ábrázolva. Ezt a jelenséget évek óta nyilvánosan bemutattuk Dániel könyvének első három fejezetével

összefüggésben.

Dániel az első fejezetben félt Istent, és megtagadta, hogy a babiloni étrendből egyék, Isten pedig megdicsőítette őt a második, étrendi és látási próbában, amely az ítélethez és a harmadik próbához vezetett, amelyet maga Nabukodonozor hajtott végre. Dániel első fejezete a Jelenések tizennegyedik fejezetének első angyala, aki ezt hirdeti: „féljétek az Istent”, „adjatok neki dicsőséget”, amint Dániel tette a második étrendi és látási próbában, mert eljött Nabukodonozor ítéletének órája.

Mózes életének első negyven éve azért kezdődött, mert szülei félték Istent. Amikor a fáraó leánya meglátta a bárkát a vízben, Mózes átment a második próbán, amely egy vizuális próba. Ekkor a fáraó leánya úgy ítélte meg, hogy nem kell meghalnia. Ítélet az első negyven év végén is érkezett, amikor megölte az egyiptomit, és el kellett menekülnie Egyiptomból.

A második negyven év során a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének második angyala, aki Babilon bukását hirdeti, Egyiptom bukása által lett előképezve. Abban a bukásban, a negyven év végén Isten hatalmának hatalmas megnyilvánulása történt, miként a második angyal üzenetének végén is, az 1844-es Éjféli Kiáltás idején.

A harmadik negyven év azzal kezdődik, hogy gyakorlatilag az egész gyülekezet fölött kimondatik a halál ítélete, és azzal végződik, hogy e gyülekezet vezetőjére is a halál ítélete sújt le.

White testvér azonosítja, hogy a mi munkánk a három angyal üzenetének egyesítése.

„Az Úr kész megbüntetni a világot gonoszságáért. Kész megbüntetni a vallásos közösségeket azért, mert elutasították a nekik adott világosságot és igazságot. A nagy üzenetet, amely egyesíti az első, a második és a harmadik angyal üzenetét, el kell juttatni a világhoz. Ennek kell lennie munkánk fő terhének.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 950.

Mózes első negyven éve a Jelenések tizennegyedik fejezetének első angyalát jelképezi, második negyvenéves korszaka a második angyal, a harmadik negyvenéves időszak pedig a harmadik angyal. A mi „nagy üzenetünk” az, hogy egyesítsük „az első, a második és a harmadik angyal üzenetét”, ami Mózes mindhárom jelképét 1863-ba helyezi, és ezért három Mózes a vasárnaptörvény idejére.

1844-től 1863-ig magában foglalja mindkét negyvenéves időszak két tanúját, amelyek Kádeshez vezettek. Az ihletés azonosítja, hogy harmadik nem létezhet első és második nélkül; Mózes életének első negyven éve szintén 1844-től 1863-ig kell hogy jelképezze. Mózes 1863-ban öli meg az egyiptomit, ugyanúgy, mint amikor Mózes hatalmának vesszejével ráüt a Kősziklára, és akkor is, amikor Mózes kéri, hogy láthassa Isten dicsőségét az aranyborjú lázadásának történetében. Három Mózes van 1863-nál és a vasárnapi törvénytől, és mindannyian negyvenévesek.

Mózes három korszakának mindegyike tartalmaz egy víz általi szabadítást; a kosárban lévő Mózes megfelel a Vörös-tengeren áthaladó Mózesnek, ami megfelel annak, hogy Mózes kétszer jelenik meg a Jordán folyónál: a Nílusnál, a Vörös-tengernél és kétszer a Jordánnál. A szabadítás vizei

mindhárom korszakban megjelennek, mert valamennyi megfelel annak az időszaknak, amikor a késői eső idején a szabadítás vize kitöltetik.

A harmadik negyvenéves időszak végén Mózes botjával ráütött a Sziklára. A második negyven év végén botja kettéválasztotta a Vörös-tengert. Az első negyven év végén elvetette az egyiptomi hatalom vesszejét, és inkább népével együtt vállalta a szenvedést.

Az első időszak végén egy egyiptomi halt meg, a második időszak végén pedig Egyiptom hadereje, elsőszülöttje és vezetője halt meg. A harmadik időszak végén Izrael nemzete, Áron és Mózes mind meghaltak. Ez három párhuzamos történet, amelyek „szabályra szabály, szabályra szabály” mindegyike 1844-től 1863-ig terjedő időszakot ábrázolja — a harmadik angyal történetét, amely viszont szeptember 11-től a vasárnapi törvényig terjedő időszakot, valamint a pünkösdi évszakot jelképezi, amikor a szabadulás vizei kiáradnak.

Mózes jelen van Kádésnél mindkét lázadás alkalmával, és a kádési lázadások egyaránt a maguk megfelelő időszakának zárókövei. Mindkettő 1863-at jelképezi, amely egyúttal a harmadik angyal időszakának záróköve is, amely az 1844-ben lévő alfával kezdődik és 1863 zárókövéig tart. Amikor annak a kőnek csodálatos világosságát szemléljük, amely alapként kezdődik és záróköként végződik, felismerhető, hogy a zárókö prófétai értelemben mindig nagyobb. Az pünkösdi időszak kezdetén hulló néhány csepp, amely a pünkösdi napján a zárókönél bekövetkező teljes kitöltetéshez vezet, ezt az igazságot szemlélteti.

9/11-nél kezdődött a meghintés, és a vasárnaptörvénynél való teljes kitöltéskor ér véget. Ez az igazság Mózes bűnét a második és ómega Kádésnél nagyobb bűnként azonosítja, mint az első, alfa Kádésnél történt lázadásban elkövetett bűnt. Az alfa lázadás egy egész nemzet halálát eredményezte, az ómega lázadás pedig egyetlen emberét (Mózesét), de annak az egy embernek a bűne nagyobb volt, mint az egész nemzet közösségi bűne. Aki vétkezik, annak kell meghalnia, és azon a szinten nincs különbség Mózes bűne és bármely más izraelita bűne között; prófétai értelemben azonban Mózesnek az a cselekedete, hogy másodszor is megütötte Krisztust, súlyosabb volt, mert az a negyvenéves időszak záróköve volt.

Mózes lázadása a második ómega Kádésnél nagyobb bűn volt, mint Izrael fiainak lázadása, amikor elutasították Józsué és Káleb üzenetét. Mózes prófétikusan 1863-nál áll, ahol lázadása miatt meghal a pusztában. Mózes ugyanakkor 1863-nál is áll, ahol a korábbi szövetségi nép lázadása miatt meghal a pusztában, de Mózes abban a lázadásban nem vett részt. 1863 a vasárnaptörvénnyel áll összhangban, miként Áron aranyborjú miatti lázadása is. Ebben a történelemben, amely összhangban áll Kádéssal, 1863-mal és a vasárnaptörvénnyel, Mózes azért imádkozik, hogy megláthassa Isten dicsőségét.

Kádés 1863-at jelképezi, és Mózes mindkét Kádésnél jelen van; így két bibliai tanú alapján, akik egyaránt zárókövek, megállapítjuk, hogy a harmadik negyvenéves időszak, amely nem Kádésnél ér véget, szintén 1863-at jelképezi. Ott a „meg nem szentelt Mózes” újból megfeszíti Krisztust, mivel elveti a Kősziklát. 1863-ban, valamint a törvény Sínainál való adásakor a „megszentelt Mózes” Isten jellemét keresi. 1863-ban Mózes a bölcs és az esztelen szüzet egyaránt jelképezi.

„A farizeus és a vámszedő azt a két nagy csoportot jelképezi, amelyekre azok oszlanak, akik Istent imádni jönnek. E két csoport első képviselőit a világra született első két gyermekben találjuk meg.” Krisztus példázatai, 152.

Kádesnél és 1863-ban Mózes azt a „két nagy csoportot” képviseli, „amelyekre azok oszlanak, akik” „Istent imádják”. Mózes a száznegyvennégyezer egyik példája, miként Péter is.

„A farizeus és a vámszedő által képviselt osztályok mindegyikére nézve tanulság rejlik Péter apostol történetében. Tanítványságának kezdetén Péter erősnek tartotta magát. A farizeushoz hasonlóan a maga megítélése szerint nem volt „olyan, mint más emberek”. Amikor Krisztus elárultatásának előestéjén előre figyelmeztette tanítványait: „Mindnyájan megbotránkoztok énbenem ezen az éjszakán”, Péter bizakodva kijelentette: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is, én akkor sem.” Márk 14:27, 29. Péter nem ismerte a maga veszélyét. Az önbizalom félrevezette. Úgy gondolta, képes ellenállni a kísértésnek; de néhány rövid óra múltán elérkezett a próba, és átkozódva és esküdözve megtagadta az ő Urát.” Krisztus példázatai, 152.

A vasárnaptörvényénél, amely 1863, Péter két csoportot jelképez: azokat, akik felveszik a fenevad bélyegét, vagy azokat, akik megkapják Isten pecsétjét. Amikor Jézus Simon nevét Péterre változtatta, ez a száznegyvennégyezerre utalt jelképesen. Ezt a megértést az is jelképezi, hogy Péter nevét az angol ábécében elfoglalt betűhelyek számértékeinek felhasználásával megszorozzuk. Ha ugyanezt a módszert alkalmazzuk 1863-ra, 144-et kapunk.

Mózes három, 1863-mal egybehangzó jelképe közül kettő megalapozza, hogy a harmadik időszaknak is egybe kell hangzania. Kádes két vonala az okos és a balga szüzek történetét azonosítja, a harmadik időszak pedig annak kísérletét jelöli, hogy emberi erőfeszítést alkalmazzanak egy isteni munka véghezvitelére. Az emberi erőben való bizalom, miként Mózes esetében az egyiptomival kapcsolatban, az elrendelt tekintély helyett az emberi tekintélybe vetett bizalmat jelképezi.

White testvér úgy fogalmaz, hogy férjének „Isten népéhez való viszonya bizonyos tekintetben hasonló volt Mózes Izráelhez való viszonyához.” 1863-ban Mózeset James White képviselte. 1863-ban James White egy egyiptomit öl meg, másodszor is lesújt Krisztusra, és imádkozik azokért a lázadókért, akik elvetették a Józsué és Káleb által előterjesztett „nyugalom” üzenetét. Mózes egyaránt balga szűz, amikor másodszor is megüti a Kősziklát, és bölcs szűz, amikor közbenjár Izráel lázadóíért.

E cikket a Számok könyve tizennegyedik fejezetének ama szakaszával zárjuk, ahol Mózes 1863-nál áll, amikor Isten dicsőségének látomása adatik neki az aranyborjú lázadásában ábrázolt párhuzamos történetben.

Az igeszakaszban az Úr azt kérdezi: „meddig” kell még foglalkoznia Izráel lázadóival; ugyanaz a kérdés ez, amelyet Ézsaiás tett fel az Úrnak a hatodik fejezetben. Figyeljük meg, hogy a Számok könyve ezt a történetet abba az időszakba helyezi, amikor a föld megvilágosodik Isten dicsőségétől, amint azt az angyalok is megjelölték Ézsaiás 6 harmadik versében. 9/11 az 1844-től 1863-ig terjedő történelem alapköve volt, a vasárnaptörvény pedig a záróköve. A Számok könyvének színtere nem kevesebb, mint a szőlőének vagy a szőlő példázatának szemléltetése,

mivel az ősi Izráelt az Úr mellőzi, miközben szövetségre lép Józsuéval.

És felemelé szavát az egész gyülekezet, és kiálta; és síra a nép azon az éjszakán. És zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai mindnyájan; és monda nékik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna Egyiptom földjén! vagy vajha megholtunk volna e pusztában! És miért hozott minket az Úr erre a földre, hogy fegyver által hulljunk el, s hogy feleségeink és gyermekeink prédául essenek? Vajon nem volna-e jobb nékünk visszatérni Egyiptomba? És mondanak egymásnak: Válasszunk vezért, és térjünk vissza Egyiptomba.

Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel fiainak gyülekezete egész közössége előtt. Józsué, Nún fia, és Káleb, Jefunné fia pedig, akik azok közül valók voltak, akik kikémlelték a földet, megszaggatták ruháikat, és szóltak Izráel fiainak egész közösségéhez, mondván:

A föld, amelyen átvonultunk, hogy kikémleljük, felette igen jó föld. Ha az Úr kedvét leli bennünk, akkor bevisz minket erre a földre, és nekünk adja azt; olyan föld ez, amely tejjel és mézzel folyik. Csakhogy ne lázadjatok az Úr ellen, és ne féljetez annak a földnek népétől; mert ők kenyérünk nekünk: oltalmuk eltávozott tőlük, és az Úr velünk van; ne féljetez tőlük.

De az egész gyülekezet azt mondta, hogy kövezzék meg őket. Ekkor megjelent az Úr dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel fiainak szeme láttára. És ezt mondta az Úr Mózesnek: Meddig ingerel még engem ez a nép? És meddig nem hisznek még nekem mindazok után a jelek után, amelyeket közöttük cselekedtem?

Megverem őket döghalállal, és elvetem őket örökségemből; téged pedig náluk nagyobb és hatalmasabb nemzetté teszek.

Mózes pedig ezt mondta az Úrnak: Akkor majd meghallják az egyiptomiak, mert a te hatalmaddal hoztad fel e népet közülük; és elmondják e föld lakóinak. Mert hallották, hogy te, Uram, e nép között vagy, hogy te, Uram, színről színre láttatsz, hogy felhőd megáll felettük, és hogy előttük jársz nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban. Ha most mindezt a népet egy emberként megöled, akkor a nemzetek, amelyek hallották híredet, így szólnak majd: Mivel az Úr nem volt képes bevinni ezt a népet arra a földre, amelyet megesküdött nekik, azért ölte meg őket a pusztában.

És most kérlek, mutakozzék meg az én Uram hatalma a maga nagyságában, amint szóltál, mondván: Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmú, megbocsátja a hamisságot és a vétket, de a bűnöst semmiképpen sem hagyja büntetés nélkül; meglátogatja az atyák bűnét a fiakon harmad- és negyedíziglen. Bocsásd meg, kérlek, e nép hamisságát a te irgalmadnak nagysága szerint, miképpen megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mind ez ideig.

Az Úr pedig ezt mondta: Megbocsátottam a te beszéded szerint; de életemre mondom, hogy az egész föld betelik az Úr dicsőségével.

Mivel mindazok a férfiak, akik látták dicsőségemet és csodáimat, amelyeket Egyiptomban és a pusztában cselekedtem, és immár tízszer kísértettek engem, és nem hallgattak szavamra: bizony nem látják meg azt a földet, amelyet atyáiknak esküvel ígértem; és senki azok közül, akik ingereltek engem, nem látja meg azt. De szolgám, Káleb, mivel más lélek volt vele, és teljesen követett engem, őt beviszem arra a földre, amelyre bement; és az ő magva birtokba

veszi azt. (Az amálekíták és a kánaániták pedig a völgyben laktak.) Holnap fordulatok vissza, és induljatok a pusztába a Vörös-tenger felé vivő úton.

És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Meddig tűrjem még ezt a gonosz gyülekezetet, amely zúgolódik ellenem? Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, amelyekkel ellenem zúgolódnak. Mondd meg nékik: Élek én, ezt mondja az Úr, bizony úgy cselekszem veletek, amint füleimbe mondtátok: holttesteitek elhullanak e pusztában; és mindnyájan közületek, akik megszámoltattatok teljes számotok szerint, húszévestől fogva és azon felül, akik zúgolódtatok ellenem, bizony nem mentek be arra a földre, amely felől megesküdtem, hogy ott lakoztatlak titeket, kivéve Kálebet, Jefunné fiát, és Józsuét, Nún fiát. Kisdedeiteket pedig, akikről azt mondtátok, hogy prédává lesznek, beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet ti megvetettetek. Ami pedig titeket illet, holttesteitek elhullanak e pusztában. Fiaitok pedig negyven esztendeig bujdosnak a pusztában, és viselik paráznaságaitok következményeit, míg nem holttesteitek megemésztetnek a pusztában. Aszerint a napok száma szerint, ameddig megkémleltétek a földet, vagyis negyven nap, minden napért egy-egy esztendő, negyven esztendeig viselitek bűneiteket, és megtudjátok, mit jelent, ha én ellenetek fordulok.

Én, az Úr, megmondtam: bizony megcselekszem ezt az egész gonosz gyülekezettel, amely egybegyűlt ellenem; e pusztában emésztetnek meg, és ott halnak meg. Azok a férfiak pedig, akiket Mózes elküldött, hogy kikémleljék a földet, és akik visszatérve az egész gyülekezetet zúgolódásra indították ellene azzal, hogy rossz hírért keltették a földnek, azok a férfiak, akik gonosz hírt terjesztettek a földről, csapás által haltak meg az Úr előtt.

De Nún fia, Józsué, és Jephunné fia, Káleb pedig, akik azok közül valók voltak, akik elmentek kikémlelni a földet, életben maradtak. 4Mózes 14:1–38.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.